

Külm novembrivihm on jõudnud hommiku edenedes Brüsseli kohale ning pladiseb tänavatele ja väljakutele, pörkleb autokatus-
tel, vuliseb ja vahutab, nagu tahaks selle trummeldamisega linnale
oma ülemvõimu näidata. Bente Jensenil ei ole vihmavarju kaasas,
aga ta ei hooli märjast. Ta liigub otsusekindlate sammudega ning
möödub paarikesest, kes küürutab tihedalt koos ühe vihmavarju all,
ja vanemast mehest, kelle mantel on läbimärg ja kes püüab ennast
pea kohale tõstetud ajalehega asjatult varjata. Põgusate pilkudega
pane ta tähele nii neid kui kõiki teisi enda ümber, piidleb peegel-
dusi akendelt, et saada aimu sellest, mis toimub tema vaateväljast
eemal. Ta hindab pilguga kõiki möödujaid, otsib mustreid ja kõrva-
lekaldeid ning umbusaldab kõike.

Tema kiire jalutuskäik on viimane etapp pikas planeeritud lii-
kumiste sarjas, mis on kestnud terve selle vihmahalli hommiku.
Mees, kellega ta kohe kohtub, on viimasel nädalal saatnud talle
terve rea napolisõnalisi asjalikke meile. Ta nimetab ennast B54-ks.

Kummaline varjunimi, mõtleb Bente kõnniteel edasi tõtates. Tema ja ta tehnikud proovisid välja selgitada, kust meilid saadetakse, ent jõudsid ainult ligipääsmatult krüptitud serverite ja digitaalsete umbtänavateni. Ilmselt mees teab, kuidas ennast kaitsta. Ta teab isegi spetsiifilisi detaile Briti luuretöö kohta, mis muudab ta sedavõrd usaldusväärseks, et Bente otsustas temaga kohtuda.

Seal ongi galerii, tundud oma fotograafianäituste poolest. Ta vaatab halli fassaadi ja suuri tänava poole avanevaid aknaid.

Ta lükkab kitsa ukse lahti ja ongi lõpuks vihma eest varjul. Riided ta keha ümber tilguvad. Ta seisab suures saalis. Seal on nii vaikne, et ta kuuleb, kuidas veepiisad voolavad aeglaselt keha mööda alla ja tilguvad vaikselt maha.

Ta imestas, miks B54 tahab temaga kohtuda sellises kohas. Aga nüüd saab ta aru. Tegemine on kõrvalise kohaga ja arvatavasti on seal mitu põgenemisteed. See on hästi valitud.

Seintel ripuvad suured portreed. Igapäevased, anonüümsed näod, nagu määratu suured passifotod.

Ühte ukseavasse ilmub hallide lakkidega sametpintsakus mees, Bente jõuab vilksamisi näha ukse taga kontorit. Mees ütleb talle sõbralikult tere tulemast ja ulatab voldiku. Seejärel istub ta valge laua taha, mis jääb veidi eemale.

Bente on saalis üksi. Naine, kes äsja seisis ühe suure foto ees, on kadunud järgmisesse ruumi.

Siiski tunneb ta, et teda jälgitakse. Ta ei saa lahti tundeist, et fotod vaatavad teda, eemalolevalt ja kergelt tõrjuvalt, justkui mõtleks nad, mis õigusega tema seal seisab ja neid vahib. Ta on näinud seda ilmet varemgi, teistel nägudel: vaikiv vastuseis vaatlemisele, dokumenteerimisele ja küsitlemisele. Väljapaneku ülevaates on kirjas, et fotod teinud mees on maailmakuulus, Bentel pole aimugi, kes ta on, aga piltidest saab ta enda arvates aru.

Siis märkab ta voldiku äärel õrna märget. *Ülemine korrus.*

Voldiku andnud mees on kadunud.

Bente läheb teadlikult aeglase sammudega üle põranda, kandes hoolt selle eest, et ta liiguks galeriikülastajale omases venivas aegluubis. Ta läheb ümber ühe sirmi ja jõuab järgmisse suurde ruumi. Seal seisavad hajusalt neli inimest: noor tumedates rõivastes paar, üks üksik tuulepluusi kandev mees, kes muidu võiks olla õige inimene, kui ta poleks üks tema enda agentidest, kes on plaani kohaselt välja ilmunud. Ja siis naine, kes nüüd seisab süüvinult järjekordse portree ees. Ta on ilmale vastavalt riides, seljas vihmajope ja jalas spordijalatsid, käes hoiab ta tilkuvat vihmavarju, ka tema on äsja vihma käest tulnud.

Võimatu öelda, kas naine on vaenuliku luureteenistuse jälgija või kas ta teeb koostööd mehega, kellega Bente peagi kohtub, ning on valmis häiret andma, kui ühendusevõtmine ebaõnnestub. Või on ta lihtsalt naine galeriis. Pärast kaht aastakümnet teenistuses on endiselt kõige raskem just see: taibata, kas normaalselt käituv inimene varjab mõnda teist, salajast identiteeti.

Alles nüüd saab ta teadlikuks vaiksest pulseerivast helist, mis on kogu aeg ruumis olnud: madal undamine, nagu mingist masinast. Heli tuleb trepilt, mis kaob üles järgmise korruse poole.

Ta läheb trepist üles, ilma et liigutused tunduksid liiga innukad, ning jõuab suurde saali. Katuseaknast langeb hõbehall päevavalgus.

Ruumi keskel seisab hiiglaslik kuubik, nagu ruum ruumis.

Heli tuleb kuubiku seest. See on vali ja täidab saali. Ta tunneb ära helikopteri rootori mõirgava heli. Ta vaatab tagasi trepi poole, ei, naine ei järgne talle.

Ta läheb kuubiku sileda pinna juurde ja tõstab tumedat vildist kangast, mis avause ees ripub.

Kuubiku sees on pimedus ja ekslevad varjud. Suurel ekraanil näidatakse filmi: öine mets, mida valgustab otsekui helikopteri pro-

žektor. Valgusring liigub üle puulatvade, mis kõiguvad ja rapuvad rootorilabade tekitatud tuules. Helikopteri heli täidab pimeduse.

„Hallo?“ hüüab ta vaikselt, ent siiski piisavalt kõvasti, et seda oleks läbi müra kuulda.

Kui keegi ei vasta, läheb ta kobamisi ühe pingini ja istub.

Keegi on tema taga. Ta tunneb kedagi tihedalt oma selja taga ja ta pöörab ringi.

„Hallo?“

Otse oma vasaku kõrva vastas tunneb ta nüüd kellegi hingeõhu kerget puudutust.

„Aitäh, et tulid,“ sosistab mehehäääl.

Läbi müra proovib ta eristada hääle nüansse. Noor inimene, mõtleb ta. Räägib briti inglise keelt koolitatud aktsendiga, haritlane. Kardab.

Ta tunneb, kuidas käsi tungib kiiresti tema mantlitaskusse.

„Oota,“ hüüab ta.

Kangas kuubiku ukseavas tõmmatakse kõrvale, ta jõuab vilksamisi näha heleda pundunud näo ja tumedate juustega meest.

Bente jookseb kiiresti trepi poole. Sammud mütsuvad, kui ta alla kiirustab. Tema luuraja on juba välimises saalis, pöörab tema poole ja osutab. Bente kiirustab kitsa ukse juurde ja uurib vihmast tumedaid fassaade. Mees on läinud.

Autos teel tagasi kontorisse võtab ta väikese eseme taskust välja. See on mälu pulk. Nagu tume skarabeus lebab see ta peopesal.